

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-6/KM-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-6/KM-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-12/ČJ-2017-0400-KR-PI, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) částečně odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informací ve smyslu InfZ ze dne 18. 11. 2017, a to konkrétně v části *„stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno, jak je záznam dlouhý (počet minut), kdy byl záznam pořízen (čas), kým byl pořízen (hodnost, jméno, příjmení), jakým záznamovým zařízením byl pořízen, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam přenesen, kdy byl záznam vymazán, v jaké věci byl záznam uchováván (č. j. a předmět)“*, z důvodu uvedeného v § 2 odst. 4 InfZ, v případě videozáznamu na základě oznámení v 11:45 hodin a v 12:45 hodin dne 30. 7. 2016, a videozáznamu na základě oznámení v 16:26 hodin dne 8. 8. 2016. A dále v části *„poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny“*, z důvodu § 8a InfZ - ochrany osobních údajů, konkrétně I) v úředním záznamu ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-37/ČJ-2016-040381, v prvním odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště u osoby J. W.; ve druhém odstavci anonymizace data a místa narození, a trvalého bydliště u osob V. V. a P. N.; II) v úředním záznamu ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-38/ČJ-2016-040381, v prvním odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště u osoby J. W.; ve druhém odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště u osob V. V. a P. N.; ve třetím odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště u osob J. W., anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště, současného bydliště a telefonního čísla u osoby V. Č., anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště, současného bydliště a telefonního čísla u osoby P. G., anonymizace data narození, trvalého bydliště, a telefonního čísla u osoby M. B.; III) v úředním záznamu ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-41/ČJ-2016-040381, v prvním odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště a telefonního čísla u osoby J. W.; ve druhém odstavci anonymizace data a místa narození, čísla dokladu, trvalého bydliště a telefonního čísla u osoby V. V. a u osoby P. N. anonymizace data a místa narození a trvalého bydliště; ve třetím odstavci anonymizace data a místa narození a trvalého bydliště u osoby V. V.; IV) v úředním záznamu ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-57/ČJ-2016-040381, v prvním odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště a doručovací adresy u osoby J. W.; ve druhém odstavci anonymizace data a místa narození, trvalého bydliště u osob V. V. a P. N. Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby obsáhle shrnul dosavadní průběh dané věci. Následně namítl, že je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nenapravit logicky chybnou úvahu povinného subjektu o tom, že pokud neexistují příslušné videozáznamy, pak nemohou existovat ani (odepřené) údaje o těchto videozáznamech. Odepřené údaje (např. jak je záznam dlouhý, co je na něm zachyceno apod.) však dle názoru žalobce mohly být povinným subjektem zaznamenány mimo vlastní videozáznam. Touto možností se žalovaný nicméně nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalovaný se dle tvrzení žalobce též nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že povinný subjekt sice uvedl, že ostatní videozáznamy byly prokazatelně smazány, avšak žádné důkazy o tom neuvedl. Žalovaný k tomu uvedl pouze tolik, že povinný subjekt netíží důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že informacemi nedisponuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle žalobce stále chybí jakýkoli podklad pro skutkové zjištění o tom, že tři z pořízených videozáznamů byly smazány. Ze skutečnosti, že se tyto záznamy nenachází v nějakém (konkrétním) spisu povinného subjektu, tento závěr logicky nevyplývá.
4. Žalovaný se pak nezabýval ani tím, zda nemá povinnost odepřenými informacemi disponovat.
5. Napadené rozhodnutí je pak dle názoru žalobce založeno na nedostatečném zjištění skutkového stavu, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval otázkou, zda videozáznamy nemohou být uloženy také mimo „prohledaný spis“, například na paměťovém médiu záznamového zařízení, kterým byly pořízeny. Nebylo tak prokázáno úsilí k dohledání vyžádaných informací mimo konkrétní spis.
6. Žalovaný také neměl přezkoumat správnost rozhodnutí povinného subjektu v rozsahu odvolacích námitek, čímž dle žalobce došlo k porušení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu žalobce konkrétně namítl, že žalovaný nepřezkoumal správnost skutkových zjištění povinného subjektu, ale zcela se spolehl na jeho tvrzení, že příslušný spisový materiál prohledal. Skutkovou okolnost, že prohledaný spisový materiál obsahuje pouze jeden videozáznam, pak povinný subjekt zjistil k okamžiku podání žádosti o informace. Pro rozhodování správních orgánů je však rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně plně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, přitom byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 11. 2017 byla povinnému subjektu doručena žalobcova žádost o poskytnutí informace dle InfZ, konkrétně o „poskytnutí přehledu videozáznamů pořízených Policií ČR v obci Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017. Ke každému videozáznamu prosím o stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno, dále o uvedení, jak je záznam dlouhý (počet minut), kdy byl záznam pořízen (datum, čas), kým byl pořízen (hodnost, jméno, příjmení), jakým záznamovým zařízením byl pořízen, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam přenesen, zda a kdy byl záznam vymazán, kdo rozhodl o vymazání záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam vymazán, a v rámci jaké věci byl záznam pořízen a uchováván (č. j. a předmět). Prosím o též poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny.“
12. Uvedené žádosti povinný subjekt z části vyhověl přípisem ze dne 5. 1. 2018, když žalobci poskytnul přehled videozáznamů pořízených Policií ČR v obci Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017. Dále byl žalobci poskytnut popis záznamu ze dne 30. 7. 2016 v 8:36 hodin (tj. stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno; délka záznamu; datum a čas jeho pořízení; totožnost policisty, který záznam pořídil; popis záznamového zařízení a média, na kterém byl záznam prvotně uložen; datum a označení média, na které byl následně přenesen; osoba, která o přenesení záznamu rozhodla; důvod přenesení záznamu; skutečnost, že záznam nebyl vymazán; označení věci, v rámci které byl pořízen a uchován), přičemž k dalším pořízeným videozáznamům ze dne 30. 7. 2016 v 11:45 hodin a ve 12:45 hodin a ze dne 8. 8. 2016 v 16:26 hodin žalovaný žalobci sdělil, že předmětné záznamy byly ještě v týchž dnech vymazány npor. Mgr. J. M., a to pro nadbytečnost, neboť neobsahovaly nové skutečnosti, k čemuž bylo také odkázáno na oprávnění Policie ČR ve smyslu § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). Přílohou daného přípisu pak byly i žalobcem požadované dokumenty, v nichž byly vyžádané údaje zachyceny (pozn. soudu - v anonymizované formě).
13. Ve zbytku však povinný subjekt rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-12/ČJ-2017-0400KR-PI, předmětnou žádost žalobce odmítl, a to v části z důvodu dle § 2 odst. 4 InfZ a v části z důvodu podle § 8a InfZ, jak už bylo ostatně shora rekapitulováno.
14. Proti nadepsanému rozhodnutí povinného subjektu žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 5. 2. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí povinného subjektu se potvrzuje.
15. Soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu ke všem námitkám, které žalobce v tomto smyslu uplatnil. Pokud by totiž shledal předmětný žalobní bod důvodným, musel by přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. V kontextu dané námítky soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
19. Žalobce v této souvislosti konkrétně namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nenapravit logicky chybnou úvahu povinného subjektu o tom, že pokud neexistují příslušné videozáznamy, pak nemohou existovat ani (odepřené) údaje o těchto videozáznamech. Žalovaný se dle tvrzení žalobce též nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že povinný subjekt sice uvedl, že ostatní videozáznamy byly prokazatelně smazány, avšak žádné důkazy o tom neuvedl. Dle žalobce se pak žalovaný nezabýval ani tím, zda nemá povinnost odepřenými informacemi disponovat. K tomu soud předně uvádí, že jednotlivé skutečnosti plynoucí z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze hodnotit zcela izolovaně a „vytrhávat“ je z kontextu daného rozhodnutí jako celku, neboť je tyto třeba vnímat ve všech jejich konsekvencích. Právě jednotlivé úvahy a hodnocení žalovaného totiž ve svém důsledku vedou k důvodu, o který se opírá výrok učiněného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jsou přitom naprosto zřejmé úvahy, pro které správní orgány částečně odmítly žádost žalobce o poskytnutí předmětných informací. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil s hodnocením povinného subjektu, které vycházelo ze skutečnosti, že (ostatní) videozáznamy byly povinným subjektem již v době samotného podání předmětné žádosti o informace smazány, a tudíž informaci v žalobcem požadovaném rozsahu v dané části nelze při neexistenci samotného videozáznamu poskytnout, a to s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ. Žalovaný k tomu dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplnil, že jestliže pořízený videozáznam (tj. hlavní informace) nebyl zaznamenán (tj. přenesen) na jiné záznamní médium jako součást spisové dokumentace a byl fakticky smazán, není možné o takovém neexistujícím souboru poskytnout data. Dle správních orgánů tak byl u dotčených videozáznamů doložen pouze jejich vznik, a to písemnými úředními záznamy, které byly žalobci poskytnuty. Povinný subjekt přitom už ve svém rozhodnutí stran povinnosti předmětnými informacemi disponovat zmínil § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR, přičemž dále zřejmým způsobem konstatoval, že Policie ČR v případě pořízení záznamů je následně oprávněna posoudit jejich potřebnost pro řešení věci a tím pádem i jejich faktické uchování na záznamovém médiu jako součást spisové dokumentace. Správní orgány též jednoznačně vyslovily závěr, že nemají důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemají, nedisponují s nimi, resp. disponovat ani nemohou.

20. K výše uvedenému pak soud ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Z hlediska přezkoumatelnosti totiž lze najisto vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých ustanovení zákona projednávaný případ řešil. Předmětná námitka je proto jako celek nedůvodná.
21. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jeho vlastními závěry o důvodech, pro které mu nebyly požadované informace v části poskytnuty. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
22. Namítli-li dále žalobce, že žalovaný posuzoval věc nesprávně dle skutkového a právního stavu v době zahájení řízení, když je dle zákona rozhodný stav až v době vydání napadeného rozhodnutí, pak ani tomuto tvrzení nelze dát za pravdu. Žalobce totiž vytrhnul z celkového kontextu odůvodnění rozhodnutí část týkající se toliko „holého“ konstatování faktu, že již v době podání žádosti o informace spisový materiál obsahoval pouze jeden videozáznam, přičemž naprosto pominul následně uváděné skutečnosti a hodnocení, že ostatní videozáznamy byly po jejich pořízení neprodleně smazány. Tyto tedy pak logicky jako vymazané (tj. reálně neexistující) nemohly být předmětem poskytnutí informací ani v době rozhodování samotného žalovaného, jak ostatně z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmým způsobem plyne.
23. V návaznosti na shora uvedené se poté soud zabýval samotným jádrem dané věci, kterým byla otázka zákonnosti postupu žalovaného stran částečného odmítnutí žádosti o poskytnutí informací v kontextu neexistence (odepřených) údajů k dotčeným videozáznamům.
24. Podle § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
25. Dle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. V obecné rovině soud k meritu řešeného sporu uvádí, že právo na informace je zakotveno na úrovni ústavního pořádku v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní politické právo a jemu odpovídající povinnost orgánů veřejné moci jsou klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jedním z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43).
27. Podrobnosti výkonu práva na informace stanoví InfZ, který zároveň v ustanoveních § 7 až § 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. I když povinný subjekt danou informaci nemá, je povinen ji nově vytvořit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost danou informaci disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67). Výjimkou z této zásady je však situace, kdy se jedná o informaci svým charakterem jedinečnou (neopakovatelnou), u níž nepřichází v úvahu možnost, že by byla opětovně vytvořena (např. obrazový či zvukový záznam zachycující průběh určitého děje v konkrétním čase). V takovém případě nelze dovodit povinnost povinného subjektu požadovanou informaci znovu vytvořit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43).
28. Nutno současně doplnit, že oproti obecnému vnímání pojmu „informace“ je zákonné pojetí užší, neboť informací je pouze to, co skutečně zaznamenaným způsobem existuje a nikoli jakýkoli myslitelný údaj (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83). Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36). Judikatura správních soudů již opakovaně konstatovala také to, že poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu. Pokud tedy určitý obsah není zaznamenán na nosiči nebo určitá skutečnost vůbec nenastala, pak nutně takový „obsah nebo jeho část“ nelze poskytnout. Jedná se o tzv. neexistující informaci, kterou, jak už bylo výše popsáno, judikatura chápe jako tzv. faktický důvod odmítnutí žádosti.
29. Ze shora uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že informační povinnost se týká pouze informací reálně existujících. Po povinném subjektu pak nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací a v tomto směru ho tedy nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 196/2017-55, či ze dne 24. 6. 2019, č. j. 5 A 23/2016-53). Po povinném subjektu je ovšem třeba požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. V dané věci žalovaný svůj závěr o reálné neexistenci požadovaných informací založil na tvrzení, že pokud dotčené videozáznamy (tj. hlavní informace) nebyly zaznamenány, resp. přeneseny, na jiné záznamové médium jako součást spisové dokumentace, přičemž tedy byly z primárního záznamového zařízení fakticky smazány, a to z důvodu, že byly vyhodnoceny jako nepotřebné (nadbytečné) pro řešení věci (viz § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR), neboť neobsahovaly nové skutečnosti, nebylo možné o takových neexistujících souborech poskytnout data (vyjma dokumentů dokládajících jejich samotný vznik).
31. K tomu je možné poukázat i na skutečnost, že pokud se jedná o tzv. metadata, která informují např. o tom, kdy byl soubor vytvořen a na kterém počítači (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014, č. j. 29 A 33/2012-86, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51), i v tomto případě by bylo pro jejich existenci nutné, aby vůbec došlo k přenosu samotných primárních dat, což však zde nenastalo.
32. Soud tedy dospěl k závěru, že nadepsaná konsekventní tvrzení žalovaného o důvodu faktické neexistence požadovaných informací v dotčené části jsou věrohodná. Soud v návaznosti na dříve rekapitulované skutečnosti, jakož i judikaturu Nejvyššího správního soudu, uvádí, že ze správního spisu nelze seznat žádné indicie nasvědčující tomu, že by kromě jednoho videozáznamu, k němuž povinný subjekt poskytl žalobcem požadované informace, existovala nějaká další data k ostatním (tj. smazaným) záznamům, nad rámec skutečností v této souvislosti žalobci už sdělených (resp. poskytnutých). V daném kontextu je též třeba zmínit § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR, který stanovuje, že policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Jedná se tedy o obecné ustanovení, které stanoví zákonné oprávnění (tj. možnost) policie pořizovat různé záznamy osob a věcí, je-li to nutné pro plnění jejích úkolů. V konkrétních případech je pak zapotřebí takto pořízené záznamy zlikvidovat po vyhodnocení jejich obsahu, pokud z nich nevyplyne potřeba jejich dalšího uchování pro plnění některého z úkolů policie, např. typicky při podezření ze spáchání trestného činu či přestupku osobou na záznamu zachycenou (srov. Vangeli, B.: *Zákon o Policii České republiky. Komentář*, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014).
33. Jak už bylo výše uvedeno, ze všech odkazovaných dokumentů bezpochyby vyplývá, že povinný subjekt postupoval právě ve smyslu nadepsaného ustanovení zákona o Policii ČR, když (ostatní) videozáznamy po jejich prvotním vyhodnocení smazal jako nadbytečné, aniž by tyto dále z (primárního) záznamového zařízení přenesl na jiné paměťové médium, resp. je učinil součástí jakéhokoliv spisu, neboť za dané situace nebyl dán zákonný důvod pro jejich uchování, a tudíž požadovanými informacemi v části, v nichž tyto byly odmítnuty, skutečně fakticky nedisponoval.
34. Naproti tomu lze konstatovat, že sám žalobce žádné poznatky ohledně existence požadovaných informací nemá (resp. tyto netvrdil a nedoložil). Jeho argumentace vyvěrá pouze ze zcela abstraktního zpochybnění skutečnosti, že bez dalšího došlo k vymazání předmětných videozáznamů, kdy tak logicky k těmto záznamům neexistují ani žádné další (bližší) informace. Jinými slovy, žalobci se nepodařilo objektivně zjištěné skutečnosti o vymazání daných videozáznamů, aniž by k těmto existovala nějaká další data, vyvrátit;

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ostatně pro své tvrzení nepředložil soudu ani žádné důkazy (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 9. 2020, č. j. 15 A 104/2019-71).

35. Soud tedy v projednávaném případě konstatuje, že byl najisto naplněn prvotní předpoklad pro částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí předmětných informací z důvodu jejich neexistence. Soud se poté věnoval dalšímu kritériu, tj. zda povinný subjekt nemá povinnost informacemi v dotčeném rozsahu disponovat. Tento předpoklad je založen na principu, že nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se povinný subjekt nemůže zbavit své povinnosti tyto informace poskytovat. Vytváření takových informací pak nelze chápat jako vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ, ale jako postup směřující k nápravě dřívějšího pochybení povinného subjektu (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67). Povinnost povinného subjektu „mít“ požadované informace je přitom třeba pro účely dané věci chápat v tom smyslu, že z relevantních právních předpisů musí pro povinný subjekt vyplývat povinnost předmětnými informacemi disponovat; taková povinnost může z příslušného zákona vyplývat nejen výslovně, ale též implicitně. V nyní řešené věci je nicméně nutno s odkazem na již dříve popsání konstatovat, že z díkce § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR žádná taková povinnost neplyne. Naopak, nebylo-li pořízených videozáznamů třeba pro plnění některého z úkolů policie, bylo zapotřebí tyto zlikvidovat ihned po vyhodnocení jejich obsahu, jak bylo povinným subjektem také učiněno. V tomto kontextu je též třeba znovu upozornit na skutečnost, že za situace, kdy se jednalo o informace svým charakterem jedinečné (neopakovatelné), u nichž tak z povahy věci nepřichází v úvahu možnost, že by byly opětovně vytvořeny (tj. obrazové záznamy zachycující průběh určitého děje v konkrétním čase), nelze dovodit ani povinnost povinného subjektu požadované informace znovu vytvořit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43).
36. Závěrem proto soud konstatuje, že z obsahu správních rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu, jakož i ze správního spisu, jednoznačně vyplynulo, že správní orgány nad rámec informací žalobci již poskytnutých žádnými dalšími daty v této souvislosti nedisponují (tj. jedná se o neexistující informace), přičemž je nejsou povinny ani vytvořit. Tyto důvody současně správní orgány naprosto srozumitelně vyjádřily ve svých rozhodnutích, když je zároveň nelze hodnotit za nezákonné či v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
37. Nutno též pro úplnost zmínit, že prostřednictvím soudního přezkumu rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ se žalobce nemůže úspěšně domáhat posouzení specifických právních otázek, zda je či není určitý specifický (odborný) postup povinného subjektu v souladu se zákonem či zda je takový postup „účelný“. Ústavně zaručené právo na informace totiž sice nepochybně slouží ke kontrole veřejné moci ze strany občanů, avšak jeho účelem najisto není případně zjištěná pochybení přímo napravit. Jinými slovy, byť žalobce může subjektivně považovat určitou činnost žalovaného, o jejímž reálném obsahu se dozvěděl, za „neúčelnou“ či dokonce za neodpovídající zákonným požadavkům, následky této tvrzené nezákonnosti nelze napravit v rámci soudního přezkumu rozhodnutí vydaných podle InfZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že žádné z řádně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
39. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.